

Ingen stor norsk dag i Aguas Calientes

(Petter, Aguas Calientes, Peru, 26. mars 2004)

Aguas Calientes er en by” in the middle of nowhere”.

vrenger lommene, finner alle mulige mynter og fremmed valuta, og håper det er noen der som kan tenke seg å veksle lommerusket inn i gangbar mynt.

Det var heldigvis en vennlig sjel bak disken i en kafé som sa seg villig til å veksle våre siste 20 US \$ inn i peruvianske *soles*, - til en dårlig kurs. Så talte vi opp det vi hadde og kom til at vi akkurat fikk råd til fire enveisbilletter. Når billettene var betalt, var det

Backpackere sover når som helst og hvor som helst. Her: Et stk. tysker.

definitivt ikke nok penger igjen til mat eller et sted å bo. Men vi steg ombord på toget med trygg forvissning om at det var riktig som vi hadde blitt fortalt, at det fantes bank i Aguas Calientes.

Det ble en hyggelig togtur. Først og fremst skyldes det reisefølget, Embrik fra Gol. Han var en usedvanlig trivelig kar på 20 år som hadde lagt ut på reise for å oppleve noe mer enn gamlelandet. Han hadde reist i store deler av Syd-Amerika, klatret til topps på kontinentets høyeste fjell og vært helt syd i Chile. Nå var han, som oss, på vei til det mytiske Machupicchu.

Det ble ingen stor norsk dag i Aguas Calientes. Vi kom ganske enkelt litt skjevt ut alle sammen. Det begynte slik: Høydepunktet på vår reise i Peru skulle være turen ned til den lille byen Aguas Calientes som ligger ved foten av Machupicchu. For å komme dit er eneste reisemåte tog, og man må naturlig nok kjøpe en billett. Da vi stod på plazaen i Ollantaytambo en liten time før togavgang, oppdaget vi at det var smått med *soles*, og den eneste banken i byen var stengt. Minibank fantes ikke i byen. Hva gjør fire backpackere da? De

Lina og Peter fra Sverige traff vi flere gange på reisen i Peru.

”Base-camp” før oppstigningen til Machupicchu.

lommelykter. De ropte og forsøkte å skremme vekk hesten, som omsider tok til vettet og forsvant inn i skogen.

Så dukket det opp lys og vi kunne ane en bebyggelse som sendte tankene i retning Lærdal, bare at dalen var betydelig trangere og fjellene grønnere. Toget rullet inn på plattformen og vi befant oss på et eiendommelig sted. I stedet for stasjonsbygninger var perrongen dekket av restauranter. Den lille ”byen” var ikke annet enn en samling spisesteder, hostel’er, kiosker, souvenirbutikker, og en bussholdeplass for besøkende som ville opp den krokete veien til Machupicchu. Så begikk vi en feil. Vi lot oss lure av første og beste person som tilbød overnatting for 20 soles (40 kr) pr. hode. Det var blitt seint og sammen med Embrik fulgte vi hostel-eieren til det som må beskrives som slummen på østkanten. Rommet var fuktig, det luktet mugg. Elva dundret forbi utenfor det halvbygde huset... men det var for seint å finne noe annet, vi var slitne av å reise. Så kom overraskelsene på løpende bånd: Embrik oppdaget at passet, flybillettene, kredittkortet og det meste av pengene hans var borte. Antageligvis hadde noen sneket det ut av lommene hans da han kjøpte togbillett i Ollantaytambo. Til tross for at dette er det verste marerittet for en backpacker, tok hallingdølen det hele med beundringsverdig fatning. Vår nedtur var beskjedent om at det aldeles ikke fantes bank i byen, og ikke så mye som én minibank! Altså hadde vi ikke penger til å betale overnattingen, ikke hadde vi råd til mat, heller ikke til returbillett med toget eller bussen opp til Machupicchu. For ikke å snakke om inngangspengene til ruinene der oppe i høyden. Det var med andre ord ingen stor norsk dag i Aguas Calientes.

Fjellene ble høyere og høyere, grønnere og grønnere og til slutt var det så fuktig at det rant av vinduene. Vi var på vei inn i et tåkelandskap som sendte tankene i retning av regnskog og jungel. Elva vi reiste langs, Urubambafloden, er ganske riktig en av kildene til Amazonas, og den rant rød av slam nord-østover. Etter en stund saknet toget farten, og i en sving kunne vi skimte årsaken til det hele: En hest hadde forvillet seg ned på skinnene og galopperte i full fart foran toget uten tanke på å velge et annet ”spor”. Tilslutt stoppet toget helt. Det hadde begynt å bli mørkt, og viktige menn i uniform steg ned på skinnene med

Embrik holdt motet oppe selv om situasjonen så forholdsvis mørk ut.

En strålende aften sammen Embrik på den hyggelige restauranten Indi Feliz.

Men solen står nå engang opp over både fattig og rik, og ting har en tendens til å ordne seg. Embrik hadde noen penger å låne bort slik at det fuktige rommet ble betalt, og med enda en bunnskraping av våre felles reisekasser fikk vi nok *soles* til bussbilletter til alle fem, slik at vi kom oss opp til Machupicchu. Der lå stedets luksushotell, som mot 10 % påslag lot oss få ut kontanter på VISA-kortet. Og med en bunke dollar i neven ble livet plutselig et annet både for egder og hallingdøler. Skyene drev vekk og vi vandret mot inngangen til det som vel må betraktes som Syd-Amerikas underligste byggverk.